

Русенскиятъ Левски за втори пътъ ще срещне ФК13 следъ като за четвърти пътъ подъ редъ стига до крайната борба

Утре, четвъртъкъ, 3 октомврий, деньтъ на Възшествието на Негово Величество Царь Борисъ III на престола на българскитѣ царе, нашиятъ футболъ празнува едно голѣмо събитие: крайната борба за трофея, който Върховниятъ Вождъ и първиятъ спортистъ на България е благоволил да ни дари. Затова и интересътъ къмъ горното събитие на българския футболъ е било винаги единъ отъ най-голѣмитѣ, единъ отъ тѣзи, които е спиралъ вниманието на всички.

За 15 пътъ подъ редъ утре двата тима ще се срещнатъ за да видятъ кой е по-достоенъ отъ тѣхъ да се накичи съ една голѣма титла и да бжде носителъ на единъ цененъ даръ.

15 години борба за Царската купа! Това е единъ наистина исторически юбилей, защото борбата за тази купа води началото си отъ момента когато нашия футболъ стъпи на краката си по пътя на добре организиранъ животъ, отъ момента, когато ентузиазизираната младежъ започна и се отдаде на едно д в и ж е н и е, което днесъ е култъ, отъ което всѣка една държава въ свѣта чертае своитѣ бжднини.

Ето защо, когато утре двата противника се изправятъ единъ срещу другъ, трѣбва да знаятъ, че носятъ голѣма отговорностъ. Тѣ трѣбва да подчертаятъ и наложатъ още единъ пътъ убеждението, че именно чрезъ спорта се насаждатъ онѣзи качества въ младежъта, отъ които държавата и народа иматъ най-много нужда.

Клубъ, който три пъти по редъ стига до финала . . . и само толкова

Това е русенскиятъ Левски, тимътъ на незамѣнимия и симпатиченъ вратарь „Маро“ Николовъ, тимътъ съ много желание и амбиция, качества допълнени съ значително добра игра, и най-после тимътъ, който за четвърта година вече стига подъ редъ до финала, безъ да може да направи по-нататъкъ нѣщо повече. Наистина, интересна сждба. Съ която не може да се похвали нито единъ отъ другитѣ наши клубове. Отъ 1937 г. до днесъ Левски е за-

Царската купа

пазилъ монопола той да бжде единия отъ крайнитѣ противници. Но, същевременно, отъ друга страна, той ревностно пази и единъ другъ „монополь“: винаги да губи въ тѣзи крайни срещи — кога отъ липса на шастие, кога поради по-добрата класа

на противника му. Така бѣ въ 1937 г. когато въ първия день едва не победи софийския Си съменикъ, а на другия день при преиграването загуби съ 3:0. Така бѣ въ 1938 год. когато чрезъ една постъпка, която най-малко отговаря за единъ спортистъ, Левски пакъ изгуби срещу ФК13. Въ 1939 г. Левски за трети пътъ се яви на този финалъ. Сега неговитѣ шансове се смѣтаха много по-голѣми, но той срещна единъ отлично подготвенъ и още по-амбициранъ тимъ на Шипка, който пакъ не му позволи да осъществи така съкровената си мечта.

Утре, русенци се явяватъ за четвърти пътъ да оспорватъ Височайшия трофей. Ще бжде ли поне сега сждбата по-благоклонна къмъ тѣхъ? И пакъ ли ще се повтори досегашната история? Въ всѣки случай последното би било жестоко. Но — отъ друга страна, противникътъ му сега е пакъ ФК13. Тимъ съ голѣми качества, съ отлични възможности въ момента, съ игра, която е въ състояние да предотврати дори и предопредѣленията на сждбата.

Мачътъ ще се играе на игр. Левски отъ 15:30 ч.

(Следва въ колона „Футболъ“)

Утрешниятъ финалъ

Предстои едно отъ най-голѣмитѣ събития въ нашия спортенъ животъ — финалътъ за Царската купа.

Тазгодишната борба, която е петнадесета по редъ, излъчи най-добритѣ, най-рутинираниитѣ ФК13 —София и Левски—Русе, и утре тѣ ще оспорватъ по пътя на благородното съревнувание скъпия Царски трофей

Утрешниятъ юбилеенъ финалъ се произвежда при особена обстановка, въ различие съ предишнитѣ.

Тази година ни донесоу осъществяването на единъ нашъ свещенъ идеалъ — връщането на Златна Добруджа къмъ майката родина. 27 години българскиятъ народъ чака този тържественъ часъ и днесъ неговата всеобща радостъ е безгранична.

Ние отправяме нашата гореща благодарностъ къмъ първия български спортистъ Н. В. Царя, дарителя на купата, който съ голѣмо умѣние направлява държавния корабъ въ днешнитѣ бурни времена.

Ние пожелаваме въ следващата борба за Царската купа презъ 1941 година да участвуватъ всички клубове отъ новообединена цѣлокупна България, които сплотени чрезъ най-мощния днесъ факторъ за сближение — спорта, да допринесатъ за нейната мощъ и величие. — Сим. Ст.